

Nr 307.

Av herr vice talmannen **D. Persson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.

I 23 § av det i propositionen nr 126 framlagda förslag till lag om allmän folkpensionering m. m. stadgas, att ordföranden och ledamöterna i pensionsnämnd skola för sin inställelse vid sammanträdena av kommunen åtnjuta ersättning till belopp, som av kommunen bestämmes.

Att såväl ordföranden som ledamöterna erhålla ersättning för inställelse vid sammanträdena anser jag vara rättvist, men jag är icke övertygad om att det vore lika rättvist att ålägga kommunerna att ersätta ordföranden för hans inställelse. Den uppgift, som enligt förslaget skall åligga ordföranden i pensionsnämnd, synes mig vara närmast jämförlig med vad som åligger ordförande i taxeringsnämnd. Då den senare åtnjuter ersättning av statsmedel, torde icke allenast konsekvensen utan ock billigheten fordra, att även den förre får sin ersättning av staten.

Ett viktigt moment i pensionsförsäkringen är ju att något lätta kommunernas bördor, och då torde även från den synpunkten goda skäl tala för att gottgörelse till ordföranden bör utgå av statsmedel.

Olika meningar kunna väl råda om vem som borde bestämma ersättningens storlek, men då Konungens befallningshavande skall förordna ordförande, vill det synas mig som det vore lämpligast att uppdraga åt denna myndighet att också bestämma ersättningsbeloppets storlek.

I sammanhang härmed kunde ock med fog en ändring av 26 § ifrågasättas i syfte att staten i stället för kommunen till ordföranden skulle erlægga gottgörelse för de honom genom uppdraget åsamkade kostnader, varom i nämnda paragraf talas, men jag skall dock icke därom framställa något yrkande.

På grund av det anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen för sin del behagade besluta, att sista stycket av 23 § i Kungl. Maj:ts förslag till lag

om allmän pensionsförsäkring m. m. skall erhålla följande lydelse:

Ordföranden och ledamöterna skola för sin inställelse vid sammanträdena åtnjuta ersättning, den förre av staten och de senare av kommunen med belopp, som för ordföranden bestämmes av Konungens befallningshavande och för ledamöterna av kommunen.

Eventuellt erforderliga redaktionella förändringar torde benäget verkställas av särskilda utskottet.

Stockholm den 14 april 1913.

D. Persson i Tällberg.

Nr 308.

Av herr **Källman**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.*

I såväl ålderdomsförsäkringskommitténs förslag som i Kungl. Maj:ts nu framlagda proposition nr 126 förutses att de belopp som utgå till de försäkrade såsom avgifts- och tilläggs pensioner icke äro tillräckliga som existensminimum på dyrare orter, och fördenskull har sådan kommun medgivits rätt att lämna tillskott inom ramen av 150 kronor för man och 125 kronor för kvinna, utan att detta betraktas som fattigvård. Endast under förutsättning av att dylika kommuner begagna denna rätt, torde det bliva möjligt för där boende pensionärer att undslippa fattigvårdens hjälp med därav för den hjälpte följande diskvalificerande verkningar. Det är också enligt min mening förslaget största — för att icke säga allra största — förtjänst, att så många människor som möjligt göres oberoende av fattigvården.

Då man sålunda i Kungl. Maj:ts förslag, liksom tidigare i kommitténs, sökt undvika sammanblandning emellan pensionering och fattigvård, förefaller det märkvärdigt att för utdelande av det kommunala